

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

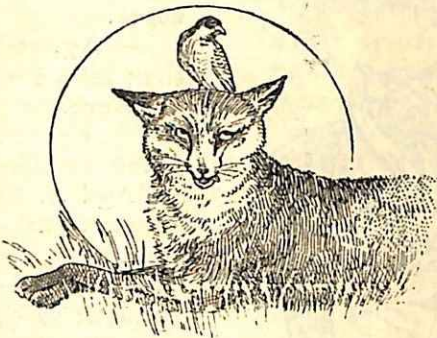
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 45

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]
ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε καρμυιὰ δεκαριὰ βήματα καὶ νὰ σου ὁ μικρὸς Γιαννάκης Σπουργίτης παρουσιάζεται ἐπάνω σὲ μιὰ βατομουριά, εἰς τὸ φράκτι τοῦ δρόμου, κί' ἀρχίζει νὰ τοῦ φωνάζῃ :

—Κύριε Ἀλούπη! Ἐ! κύριε Ἀλούπη!.. Μὰ κύριε Ἀλούπη!..

Ὁ Ἀλούπης ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει. Ὁ Γιάννης Σπουργίτης τοῦ ξαναφώναξε :

— Μὰ κύριε Ἀλούπη! κύριε Ἀλούπη!.. Σταθῆτε λοιπὸν μιὰ στιγμή μου! Ἐχω νὰ σᾶς πῶ πύλλᾳ!.. Θὰ σᾶς πῶ πράγματα νὰ χάσετε τὸ νοῦ σας! Σταθῆτε μιὰ στιγμή!

Ὁ Ἀλούπης οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασι. Ἐκαμώνετο πῶς οὔτε βλέπει οὔτε ἀκούει τὸν μικρὸ Γιαννάκη Σπουργίτη. Ἀλλὰ, καθὼς ἐπῆγαινε, ἔπεσε κάτω εἰς τὸ δρόμο μὲ τὴν κοιλιά καὶ ξαπλώθηκε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πάρῃ κανένα ὑπναρᾶκο.

Τότε ὁ Γιάννης Σπουργίτης πέταξε κοντὰ τοῦ κ' ἐξακολούθησε νὰ τοῦ ψάλλῃ. Ὁ Ἀλούπης δὲν ἔβγαζε μιλιὰ. Τότε ὁ Γιάννης Σπουργίτης κατέβηκε εἰς τὸ χῶμα κί' ἀρχισε νὰ χοροπηδᾷ εἰς τὰ ξερὰ φύλλα.

Αὐτὸ ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ κῦρ

Ἀλούπη καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κυττάξῃ κάπως παράξενα τὸν μικρὸ φλύαρο. Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολούθησε νὰ τοῦ ψάλλῃ :

—Ἐχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, κύριε Ἀλούπη!..

— Ἀνέβα εἰς τὴν οὐρά μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, εἶπεν ὁ κῦρ Ἀλούπης, γιὰτ' εἶμαι κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰκούω μὲ τὸ ἄλλο. Ἀνέβα εἰς τὴν οὐρά μου.

Ὁ μικρὸς Σπουργίτης, χοροπηδηκυλῶν, ἀνέβηκε εἰς τὴν οὐρά τοῦ κῦρ Ἀλούπη.

— Ἀνέβα εἰς τὴν ράχι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, τοῦ ξανάπε ὁ Ἀλούπης, γιὰτ' εἶμαι κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἄλλο.

Ὁ Γιαννάκης Σπουργίτης ἀνέβηκε τότε εἰς τὴν ράχι τοῦ κῦρ Ἀλούπη.

— Ἀνέβα εἰς τὸ κεφάλι μου, Γιαννάκη

Σπουργίτη, εἶπεν ὁ κῦρ Ἀλούπης· εἶμαι κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰκούω μὲ τὸ ἄλλο.

Τὸ πουλὶ πήδησε τότε εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κῦρ Ἀλούπη.

— Πάτησε εἰς τὰ δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, εἶπε πάλι ὁ πονηρὸς ὁ Ἀλούπης· εἶμαι κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰκούω μὲ τὸ ἄλλο.

Τὸ φλύαρο πουλάκι πήδησε εἰς τὰ δόντια τοῦ κῦρ Ἀλούπη, καὶ τότε... ὁ κῦρ Ἀλούπης ἀνοίξε διάπλατο τὸ στόμα του καὶ τὸ ξανάκλεισε μ' ἓνα κρόσο ξερό...

Ἐ! φαντάζεσθε πῶς τι ἀπέγεινε ὁ κακομαίρης ὁ Γιαννάκης Σπουργίτης...

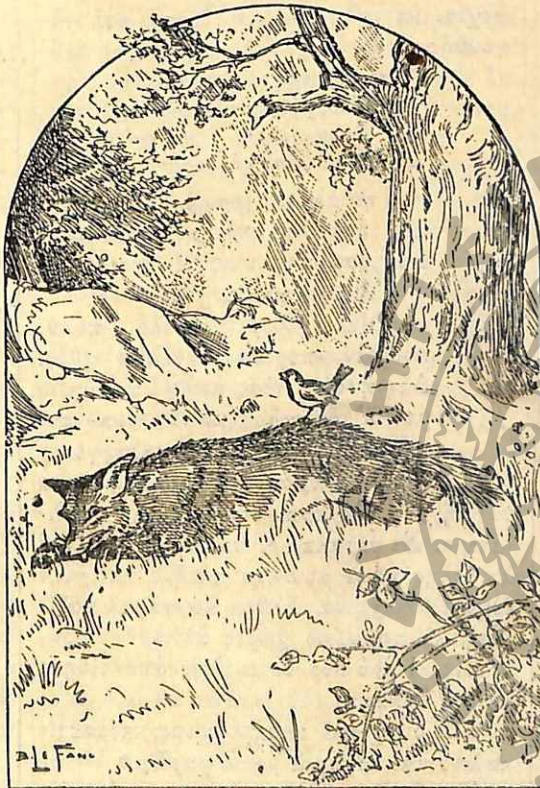
ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Ζ'.

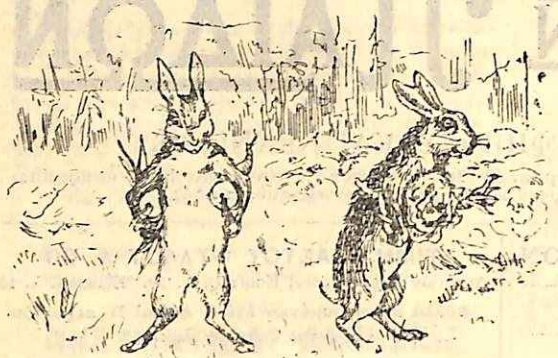
Ὁ κῦρ Ἀλούπης γευματίζει ἔξω

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ὁ κῦρ Ἀλούπης ἔβαλε τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κῦρ Κουνέλη καὶ ὁ κῦρ Κουνέλης πάλι ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, ὁ κῦρ Ἀλούπης συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ παίξῃ κανένα παίγνιδι τοῦ κῦρ Κουνέλη. Καὶ μόλις τὸ συλλογίσθηκε αὐτό, νὰ σου καὶ παρουσιάζεται εἰς τὸ μεγάλο δρόμο τῆς ἐξοχῆς ὁ κῦρ Κουνέλης, χοντρός καὶ παχουλός σὰν τὴν πέδιλα.

— Καλῶς μοῦ τον! καλῶς μοῦ τον! στάσου ντὲ λιγάκι, φίλε Κουνέλη! τοῦ φώναξε ὁ κῦρ Ἀλούπης.

— Μὲ συγχωρεῖς, δὲν ἔχω καιρὸ! εἶμαι πολὺ βιαστικὸς, φίλε Ἀλούπη!

ἀποκρίθη ὁ κύρ Κουνέλης κ' ἐτάχυνε τὸ βῆμά του.

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω λιγάκι, ἔχω κατὶ νὰ σοῦ πῶ, φίλε Κουνέλη!...

— Πολὺ καλὰ, φίλε 'Αλούπη, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μοῦ μιλήσης ἀπὸ κεῖ ποῦ εἶσαι.

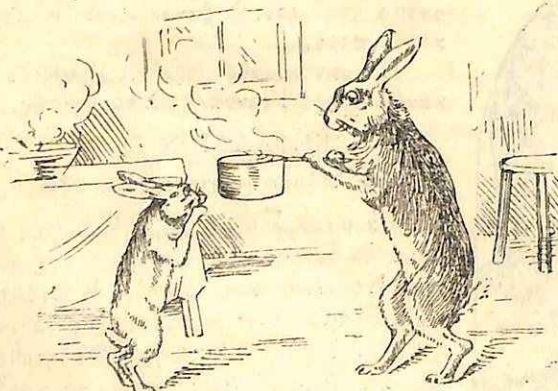
— 'Ακουσε. Εἶδα χθὲς τὸν κύριον 'Αρκούδα, εἶπεν ὁ 'Αλούπη; ἦταν πολὺ θυμωμένος καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν μπορεῖ πιά νὰ μᾶς υποφέρει, γιὰτὶ σὺ καὶ ἐγὼ δὲν ἐσυμμεριζώμασθα καὶ δὲν ζοῦμε μονοιασμένοι σὰν καλοὶ γειτόνοι. 'Εγὼ φοβήθηκα καὶ τοῦ υποσχέθηκα νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ κύρ Κουνέλης ἔβλεπε τὸ ἐν' αὐτῇ μετὰ τὸ πόδι του, φάνηκε συλλογισμένος, ἀναποφάσιστος, καὶ τελοσπάντων ἀποκρίθηκε:

— Πολὺ καλὰ, φίλτατε 'Αλούπη!

— Πῶς; ἀλήθεια τὸ λές;

— Μὰ τί, θὰ σὲ γελάσω; Στὸ σπῆτι μου, ἔρεϊς, δὲν κάνουμε μεγάλα πράγματα; ἔλπιζω ὅμως ὅτι ἡ γρηά μου καὶ τὰ παιδιὰ θὰ βροῦν τρόπο νὰ προμηθευθοῦν κατὶ καλὸ γιὰ νὰ φᾶς καὶ νὰ εὐχαριστηθῇς.

— 'Α, εἶπε ὁ κύρ 'Αλούπη, ἐμένα δὲ μὲ μέλει γιὰ τὸ φαί' μοῦ φθάνει ἡ εὐχαρίστησις.

— Τόσο τὸ καλλίτερο! Λοιπόν, σὲ περιμένω.

— Χωρὶς ἄλλο. Σύμφωνοι!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γέρο-κύρ-Κουνέλης κ' ἡ γρηά κυρὰ-Κουνέλαινα σηκώθηκαν πρωτ-πρωί, πρὶν νὰ χαράξῃ, ἔτρεξαν σὲ λαχανόκηπο κάποιου γείτονου,

ἀρπάξαν μερικὰς μάρες, σπαράγγια καὶ ἄλλα χορταρικά, κ' ἐτοίμασαν ἐν ἀκριβῇ καλὸν γεῦμα.

Σὲ λίγο, ἐν ἀπὸ τὰ μικρὰ κουνελάκια ποῦ ἔπαιζαν ἐπὶ τὴν αὐλή, ἔφθασε ἐπὶ σπῆτι τρέχοντας καὶ φωνάζοντας:

— Μαρμὰ! μαρμὰ!... 'Ερχεται ὁ κύριος 'Αλούπη; τὸν εἶδα ἔξω!

Ἀμέσως ὁ κύρ Κουνέλης ἔπιασε τὰ παιδιὰ ἀπὸ ταυτιὰ καὶ τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν, ἐνῶ αὐτὸς καὶ ἡ κυρὰ

Κουνέλαινα ἔμειναν ὄρθιοι, περιμένοντες τὸν κύρ 'Αλούπη.

Ἐπερίμεναν πολὺ ἄλλὰ οὐτε 'Αλούπη οὐτε τίποτα. Τὶ ἔγινε;...

Ἐπιτέλους ὁ κύρ Κουνέλης ἔχασε τὴν ὑπομονήν, βγήκε ἐπὶ τὴν πόρτα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ἡσυχία ὕψους, ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω. Καὶ τότε εἶδε νὰ ἐξεπρόβάλλῃ ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ δρόμου ἡ ἀκρούα τῆς οὐρᾶς τοῦ κύρ 'Αλούπη!...

Τότε ὁ κύρ Κουνέλης ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐκάθισε μέσα, ἔβαλε τὰ πόδια του πίσω ἀπὸ ταυτιὰ του κ' ἄρχισε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ τραγουδῇ:

Ὅπου ἔχουσιν τὸ ξύρι
θὰ γίνωσθῇς, κατεργῶν,
Κι' ὅπου βλέπῃς λίγες τοῖχες,
Βρίσκειται καὶ τὸ τομάρι

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κύρ 'Αλούπη ἔστειλε ἐπὶ τὸν κύρ Κουνέλη ἕνα γραμματάκι ποῦ ἔλεγε αὐτὰ:

Ἄγαπητέ μου φίλε,

Μὲ συγχωρεῖς πολὺ, πολὺ, ποῦ δὲν μπόρεσα νὰ ἔλθω χθὲς. Δὲν ἤρουν τόσο καλὰ ἐπὶ τὴν ὑγείαν μου κ' ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ σὲ κρεβάτι, νὰ πάρω πικράγγουρο γιὰ τὸ στομάχι καὶ φασκόμηλο γιὰ τὸ βῆχα. Σήμερα εἰμι λιγάκι καλλίτερα. Σὲ παρακαλῶ, συγχώρεσέ με, καὶ ἂν θέλῃς κάμε μοῦ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθῃς νὰ φᾶς μαζί. Νὰ, σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλον.

Εἰς αὐτὰ ὁ κύρ Κουνέλης ἀποκρίθηκε μὲ δύο λόγια:

«Σὲ συγχωρῶ ὅλοπρόθυμος, περαστικὰ σου καὶ ἐρχομαι μετὰ χαρᾶς.»

Τὸ βράδυ, ὅταν μάκραναν ἡ σκιὰς

πάνω ἐπὶ τὴν γῆν, ὁ κύρ Κουνέλης πῆρε ἡσυχία-ἡσυχία τὸ δρόμο κ' ἔφθασε ἐπὶ σπῆτι τοῦ κύρ 'Αλούπη. Ἐκεῖ ἔκρινε κάποιον νὰ βογγᾷ. Κυττάζει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ βλέπει τὸν κύρ 'Αλούπη καθισμένον σὲ μιὰ κουνηστὴ πολυθρόνα καὶ κουκουλωμένον μὲ μιὰ μάλλινη κουβέρτα. Φαίνεταν πάρα πολὺ ἄρρωστος...

Ὁ κύρ Κουνέλης στέκεται ἀκόμη ἐκεῖ, κυττάζει ὅλη τὴν κάμαρα καὶ δὲν βλέπει κανένα φοῖ. Οὕτε μυρωδιὰ αἰσθάνεται. Μόνον ἀπάνω ἐπὶ τραπεζίῃ ἦταν μιὰ ἀπλάδα χωρὶς τίποτε μέσα, καὶ κοντὰ τῆς ἕνα μαχαίρι.

Ὁ κύρ Κουνέλης κυτπᾷ τὴν πόρτα.

— 'Αχ, ποῖος εἶνε; κάνει ὁ κύρ 'Αλούπη.

— 'Εγώ... μπορῶ νὰ εἰπῶ;

— 'Αχ!... ἔλα μέσα... καλῶς τον!...

— Μήπως λογαριάζεις νὰ ψήσης κανένα κοτόπουλο γιὰ τὸ γεῦμα, φίλτατε 'Αλούπη; ρωτᾷ ὁ Κουνέλης.

— Μπρόδο! τὸ βρήκας! ἀποκρίνεται ὁ 'Αλούπη. Δὲν ξέρεις τί νόστιμο εἶνε καὶ τί τρυφερά!...

Τότε ὁ κύρ Κουνέλης τράβηξε τὸ μουστάκι του καὶ εἶπε:

— Μήπως τυχὸν δὲν ἔχεις κρομμύδια κύρ 'Αλούπη;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΗ

Α'.

Φύλλα Φθινοπώρου

I

Τὸ φθινόπωρο θυμώνει καὶ γκρινιάζει καὶ μαλώνει κ' ἡλιος ἄλλοτε τὸ καίει κ' ἄλλοτε θλιμμένο κλαίει.

Ἦρθε τ' ἄνθη νὰ μαράνη καὶ τὰ φύλλα νὰ ξεράνη καὶ τὰ δένδρα ἕνα πρὸς ἕνα νὰ τ' ἀφήσῃ γυμνωμένα.

Ἐμορφία του μιὰ καὶ μόνη τὸ χορτάρι ποῦ φυτρώνει, κ' ἡ γῆ πράσινα ντυμένη καμαρώνει στολισμένη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
μας ἔλαβεν
τὸ μέτρον
« νὰριθμῆ-
ση » τὸς
λούστρους.
Λοῦστροι
δὲ γενικῶς
ὀνομάζον-
ται εἰς τὰς
'Αθῆνας τὰ
παιδιὰ, τὰ
ὅποια γυα-

λίζουν παπούτσια, πωλοῦν ἐφημερίδες καὶ κάνουνουν χιλίες ἄλλες δουλειές τοῦ πεδίου. Γίνονται, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὀψοκομισταί, γραμματικομισταί, ἀγγελιαφόροι. Τοὺς στέλλεις εἰς τὸ σπῆτι νὰ πῶν ὅτι θὰ γευματίσῃς ἔξω καὶ νὰ σοῦ φέρουν τὸ ἐπαισθητὸν σου ἢ τὴν ἀμβρότσια σου. Τρέχουν νὰ σοῦ ἀγοράσουν ἕνα πακέτο σιγαρέττα μὲ τὸ πεντόδραχμον ποῦ τοὺς ἔδωσες, καὶ νὰ σοῦ φέρουν τὰ ρέστα. Κουβαλοῦν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου σου, ποῦ ἐορτάζει, τὰ ἄνθη σου, τὴν τούρτα σου ἢ τὸ κομψοτέχνημά σου. Εἰς κάθε στιγμὴν ἀντικαθιστοῦν τὸν ὑπηρετὴν σου, τὸν ὅποιον δὲν ἔχεις πρόχειρον ἢ... δὲν ἔχεις καθόλου. Καὶ ἐν γένει ἡ φράσις «παίρνω ἕνα λούστρον», εἰς τὴν ὥσιν τὸν 'Αθηναῖον εἶνε συνηθεστάτη. Δι' αὐτὰς λοιπὸν τὰς παντοειδεῖς ὑπηρεσίας, ποῦ ἀπαιτοῦν ἀσφάλειαν, ἡ 'Αστυνομία ἐσκέφθη νὰ καταγράψῃ ὅλους τοὺς λούστρους καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸν. Παίρνεις ἕνα λούστρον, παίρνεις συγχρόνως καὶ τὸν ἀριθμὸν του. Καὶ ἂν τυχὸν σὲ καταχρασθῇ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ καταγγείλῃς τὸν ἀριθμὸν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. Ἡ 'Αστυνομία θάνατι τὸ βιβλίον της, θὰ ἰδῇ πῶς λέγεται καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ μικρὸς καταχραστής, καὶ θὰ φροντίσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἰδοὺ ἐν μέτρον ἀναγκαιοτάτων. Διότι ὁ λούστρος, τὸν ὅποιον ἐμπιστεύσαι, εἴμπορεῖ νὰ σὲ καταχρασθῇ, νὰ σὲ κλέψῃ μιὰ χαρά. Τὸ νὰ πληρωθῇ δύο φορές, μίαν ἀπὸ ἐσὲ καὶ μίαν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ τὸν στέλλεις, εἶνε τὸ ἐλγίωτερον. Εἴμπορεῖ νὰ πετάξῃ τὸ γράμμα σου ποῦ τοῦ παραδίδεις, νὰ κρατήσῃ τὰ λεπτὰ τῆς παραγγελίας σου, τὰ ψώνια, τὰ δῶρα, ὅ,τι τοῦ δίδεις διὰ τὸ νὰ κουβαλήσῃ εἰς τὸ σπῆτι σου, ὅ,τι τοῦ δίδουν ἀπὸ ἐκεῖ διὰ νὰ σοῦ τὸ φέρῃ. Καὶ ἔπειτα τρέχα γύρευε ποῖος εἶνε καὶ ποῦ κάθεται! Καὶ νὰ τὸν ξαναἰδῇς ἐμπρὸς σου, τὰς περισσοτέρας φορές δὲν θὰ τὸν γνωρίσῃς. Ὅλοι οἱ λούστροι ἔχουν ἐπάνω - κάτω τὴν

ἴδιαν ἡλικίαν, τὰ ἴδια μοῦτρα καὶ τὰ ἴδια ρούχα...

Καὶ ὅμως τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς 'Αστυνομίας ἐκρίθη ἀπ' ὅλους ἐδῶ περιττόν. Καὶ ξεῦρετε διατί; Διότι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς 'Αθῆνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, παιδιὰ τιμιότερα, πιστότερα, εὐσυνειδητότερα, ἀπὸ τοὺς λούστρους τῶν 'Αθηνῶν! Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἡκούσθῃ ἡ παραμικρὰ κατάχρησις ἐν μέρους των. Σοῦ κάνουν τὸ θέλημα μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀκρίβειαν καὶ εἴμπορεῖς νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇς, ὅχι μόνον τὴν γραπτὴν ἢ προφορικὴν σου παραγγελίαν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ πιστῶς, ἀλλὰ καὶ χρήματα καὶ πράγματα ἀξίας, χωρὶς φόβον κανέναν. Εἶνε δὲ τόσον συνειθισμένα τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ εἰς τὴν τιμιότητα, ὥστε καὶ τὰ λεπτὰ ποῦ εὐρίσκουν τυχὸν εἰς τὸν δρόμον, τὰ παραδίδουν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. Ἐν γένει ἡ τιμιότης των εἶνε παρὰ τὴν ἐμμετρίαν. Καὶ εἴμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἶνε ὁ μόνος κανὼν, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει σχεδὸν ἐξαιρέσεις.

Καὶ ξεῦρετε διατί οἱ λούστροι τῶν 'Αθηνῶν εἶνε τόσο πολὺ τιμίαι; Διότι τὸ ἴδιον τὸ ἐπάγγελμά των τοὺς ἔκαμε νὰ ἐνοήσουν, ὅτι τὸ νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ ζήσουν χωρὶς τιμιότητα εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Δέκα μικροκλοπαί, καταχρησεις ἐμπιστοσύνης νὰ ἡκούοντο εἰς ὅλιγον καιρὸν ἀπὸ λούστρους, πέντε, τρεῖς, δύο, ποῖος εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐμπιστεύτο κανένα;... Οἱ μεγαλειτέροι διδάσκουν τὴν τιμιότητα εἰς τοὺς μικροτέρους, καὶ ἐν ἀνάγκῃ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν. Ἐτοίμαται ἡ παρὰ ὁρῶν εἰς τὴν συντηρίαν των καὶ καθὲς πτωχὸ παιδί ξεῦρεται ὅτι διὰ νὰ γίνῃ λούστρος, πρέπει νὰ ἔχῃ δύο γερὰ χέρια, δύο γερώτερα πόδια καὶ πρὸ πάντων ἄκραν τιμιότητα. Ὅσον διὰ τὴν ἐξυπατάδα, ποῦ χρειάζεται ἐπίσης, — ἔ, καὶ ποῖος Ρωμηὸς δὲν ἔχει;

Δὲν νομίζετε τώρα, ὅτι αὐτὴ ἡ πτωχὴ, ἡ περιφρονημένη τάξις, εἰ μικροὶ βιοπαλαισταί, τὰ παιδιὰ τὰ ρακένδυτα καὶ ξυπόλυτα, δίδουν ἕνα θαυμάσιον παράδειγμα εἰς ὅλην τὴν κρινωίαν; Ἡ τιμιότης δὲν εἶνε ἀπλῶς μιὰ θεωρητικὴ, ὡς εἰπώμεν, ἀρετὴ, ἀμειβομένη μόνον εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ τιμιότης εἶνε καὶ συμφέρον. Διὰ νὰ ζήσῃ κανείς, νὰ ἐργασθῇ, νὰ προοδεύσῃ, πρέπει νὰ εἶνε τιμίος. Μὲ τὴν κατεργαρίαν, μὲ τὴν ἀσυνειδησίαν, δὲν κάνουν τίποτε. Καὶ ἂν κάμῃ κατὶ, ἀργὰ ἢ γρήγορα θάνακαλυφθῇ, οἱ ἄνθρωποι θὰ τοῦ χάσουν καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ θὰ δυστυχίσῃ. Διὰ μικρὸν ἀθέμιτον κέρδος θὰ χάσῃ τὸ μέγαλον, τὸ σταθερόν, τὸ αἰώνιον τῆς ζωῆς του, καὶ θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του. Ἰδοὺ κατὶ, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐντυπωθῇ καλὰ καὶ ἀπὸ ἐνωρίς εἰς τὸν νοῦν ὅλων τῶν παιδιῶν, ὅπως ἐντυπώνεται

εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν λούστρων. Καὶ ἡ παραμικροτέρα, ἡ ἐλαχιστὴ κατάχρησις ἐμπιστοσύνης, εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ τὸν καταχραστήν, μικρὸν ἢ μέγαλον, πλοῦσιον ἢ πτωχόν, τὰς πλέον δυσάρεστους συνεπείας, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν τὸ περιμένῃ.

Θελετε νὰ σᾶς φέρω ἐν παράδειγμα; Εἶνε περιεργότατον. Μίαν φορὰν ἐσύστησα ἕνα νέον πολὺ μορφομένον, διὰ νὰ πάρῃ μίαν θέσιν εἰς κάποιο γραφεῖον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνήντησα τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ τοῦ γραφεῖου, νέον ἐπίσης, καὶ τὸν ἠρώτησα τί ἀπέγινε μὲ τὸν προστατευόμενόν μου.

— Δὲν τὸν ἐκράτησα, μοῦ εἶπε.

— Γιατί;

— Νὰ σοῦ πῶ. Πρὸ δέκα - δώδεκα ἐτῶν δὲν ἦτο συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ δὲν εἶχε τὸ ψευδώνυμον τάδε;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν μοῦ ἐζήτησε τότε «Μικρὰ Μυστικά». Τοῦ ἔστειλα τετράδιον καὶ δὲν μοῦ τὸ ἀνταπέδωσε. Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Τί νὰ σοῦ πῶ! Μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ προηγούμενον εἰς βάρος του καὶ δὲν θὰ τὸν ἐμπιστευθῶ ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐτοί! ὁ νέος αὐτὸς ἔχασε μίαν πολὺ καλὴν θέσιν, ἐπειδὴ πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἶχε κάμῃ τὴν ἐλαχιστὴν κατάχρησιν νὰ μὴν ἀποδώσῃ, ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ἐφρανιάζεσθε;...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΥΡΙΟΝ:

Εἶχε βιβλιοθήκην πλουσιωτάτην καὶ οὐδέποτε τὴν ἀνοίγει.

Εἶχε πιστοθήκην πλήρη καὶ ἐτρωγε διαρκῶς ἐντὸς γαβάδας.

Εἶχε κρεβάτι πολυτελέστατον καὶ ἐκοιμάτο κατὰ χάμα.

Εἶχε νιπτήρα θαυμάσιον καὶ ἐπλένετο εἰς τὸν νεροχύτην.

Εἶχε μανδύλην ἐκλεκτότατην καὶ δὲν τὰ μετεχειρίζετο.

Κι' ὁ κόσμος ἔλεγε περὶ αὐτοῦ:

«Τί σοφός, τί bon vivant καὶ τί καθαρός ἄνθρωπος!».

Καθαρὸν πρᾶγμα δὲν εἶνε ὅ,τι ἐπλύθη, ἀλλὰ ὅ,τι δὲν ἐλερώθη.

Ἐὰν ἐδικάζοντο τὰ ζῶα δόκιμα φοβεύουν καὶ αὐτὰ κανένα ἄνθρωπον, θὰ τοὺς ἐδίδα ἀθωωτικὴν ψῆφον.

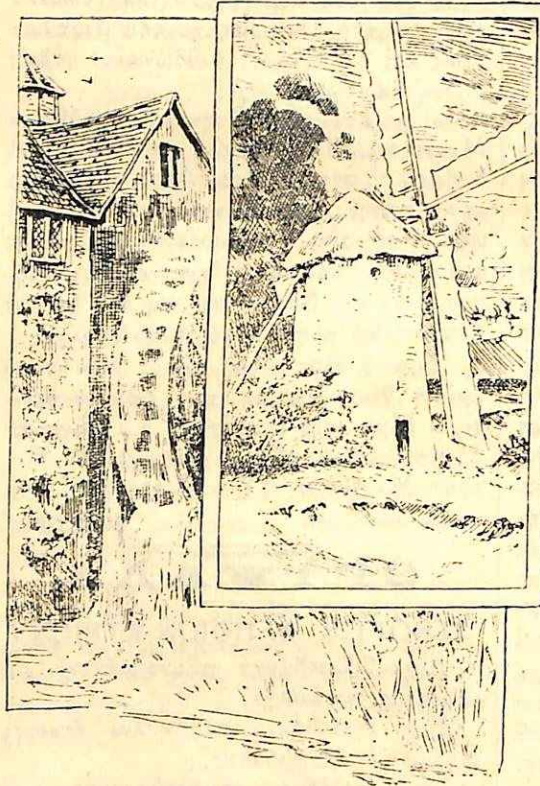
Χαρακτηρίζεται συνήθως ἕνας ἄνθρωπος ὡς ἀχρηστός, ἐπειδὴ δὲν χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΟΚΝΗΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

— Γιατί τάχα εμεῖς πρέπει νὰ δουλεύουμε αἰωνίως; εἶπεν ὁ Ἀνεμος ἑνὶ ῥυάκι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπερνοῦσε συχνά. Σὺ σπρώχνεις ὀλοένα αὐτὸν τὸ μεγάλο τροχόν, ἐνῶ ἐγὼ γυρίζω τὰ βαρεῖα φτερά αὐτοῦ τοῦ ἀνεμομύλου. Εἶμαι κατακουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά. Ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῶ πολὺν, πολὺν καιρὸ.

— Δὲν μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ ἀναπαυθῶ πολὺ, ἀπεκρίθη τὸ ῥυάκι, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε μὲ ἡσυχίαν καὶ τάξιν νὰ γυρίζῃ τὸν μεγάλον τροχόν. Θὰ εἶχαμε

κατόπιν πολλή ἐργασία μαζεμένη καὶ θὰ ἦταν χειρότερο. Ἐπειτα, μήπως δὲν ἐ-
χουμε καὶ τώρα τὴ μικρὰ διακοπὴ μας;
Ὁ Μυλωνᾶς μὲ ἀφίνει συχνὰ νὰ τρέχω,
χωρὶς νὰ γυρίζω τὸν τροχόν, νομίζω δὲ
ὅτι καὶ σὺ ἀναπαύσαι κάπου-κάπου, γιατί
ἀπὸ ἐδῶ φαίνεται ἡ κορυφή τοῦ λόφου
καὶ βλέπω πότε τὰ φτερά τοῦ μύλου εἶνε
δεμένα καὶ ἀκίνητα.

— Σὺ εἶσαι αἰωνίως εὐχαριστήμενος!
εἶπεν ὁ Ἀνεμος. Καλὰ λοιπόν, κάνε ὅ,τι
σοῦ ἀρέσῃ. Ὅσο γιὰ μένα, θάρξισω τώρα
τὴς μεγάλης μου διακοπῆς καὶ γιὰ πολὺν
καιρὸ θὰ ξεχάσω κάθε λογῆς ἐργασία.

Ἔτσι, δύο ἡμέρες ὀλόκληρες, ἐπὶ
λόφῳ ἐπάνω, ἐθαλίευσεν ἄκρα νηνεμία.
Τὰ φτερά τοῦ μύλου ἔμειναν ἀκίνητα
καὶ ἡ Μυλόπετρα δὲ μποροῦσαν νὰ ἐ-
κτελέσουν τὸ σιτάρι.

— Τί γίνεται τώρα; εἶπαν ἡ Μυλόπε-
τρας. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔλθουν νὰ ζητή-
σουν ἀλευρί, καὶ ἄρα δὲν ὑπάρχει; μὲ τί
θὰ κάμουν τὸ ψωμί των; Ἐ, σεῖς! τί
κάνετε λοιπόν καὶ πάντως; ἐφάναξαν στὰ
Πτερά. Δὲν κουνιέσθε; Δυὸ μέρες ἔχου-
με νὰ ἐκτελέσουμε καὶ τόσο σιτάρι περιμένει.

— Δὲν φταίμε μῆς, ἐφάναξαν τὰ
Πτερά. Τί νὰ σοῦ κάμουμε, ἀφοῦ ὁ Ἀ-
νεμος δὲν μᾶς φουᾶ καθόλου; Δυὸ μέ-
ρες χωρὶς δουλειά! Ὡ, Θε μου! μὰ τί
ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Ἀνεμος;

Πέρασαν ἄλλες δύο μέρες καὶ ὁ Ἀ-
νεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀργός.
— Τέσσαρες μέρες μένουμε πίσω!
ἐφάναξαν ἡ Μυλόπετρας ἐπὶ Πτερά.

— Ἀχ! τέσσαρες μέρες πίσω!
ἐστέναξαν τὰ Πτερά. Πόση δουλειά
μαζεμένη!...

— Αὐτὸς δὲν εἶνε τρόπος! εἶπε
δυνατὰ τὸ ῥυάκι, τὸ ὅποιον ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ γυρίζῃ τὸν τροχόν του
μὲ δραστηριότητα.

Τάκουσε ὁ Ἀνεμος καὶ θύμωσε.

— Δὲν μοῦ λέτε γιατί κάνετε
ὅλοι σας τόσο θόρυβον; τοὺς ἐφώ-
ναξε. Τέσσαρες μέρες πίσω! γά-
θηκε, βλέπετε, ὁ κόσμος! Καὶ τί εἶνε
τεσσάρων ἡμερῶν ἐργασία; Φθάνει
νὰ φουᾶξω λιγάκι δυνατώτερα ἀπὸ
τὸ συνειθισμένο, καὶ νὰ, ὅλο τὸ σιτά-
ρι ἀλέθεται σὲ μιὰ μέρα.

Καὶ ἄρχισεν ἀμέσως νὰ φουᾶ μὲ
ὅλην τὴν δύναμιν. Τὰ Πτερά πε-
τοῦσαν, ἡ Μυλόπετρα γύριζαν σὰ
δαιμονισμένες. Ἐνας κρότος, ἓνα
κακό! Ὁλος ὁ ἀνεμόμυλος ἐτραν-
τάζετο.

— Πῶς σηκώθηκε ἐξαφνὰ ὁ Ἀ-
νεμος! εἶπεν ὁ Μυλωνᾶς στὸ γυιό
του. Ἄν ἐξακολουθῇ, ἔτσι, πρέ-
πει νὰ μαζέψουμε τὰ πανιά.

Ὁ Ἀνεμος δὲν ἀκούσε οὔτε λέξι ἀπ'
αὐτὰ ποῦ ἔλεγε ὁ Μυλωνᾶς. Ἐξακολου-
θῆσε νὰ φουᾶ μὲ μανία καὶ μὲ κρότον με-
γάλο, ἐνῶ τὰ Πτερά καὶ ἡ Μυλόπετρας
τσακίζονταν νὰ γυρνοῦν.

— Δὲν εἶνε δουλειά αὕτη! ἐφώναξε ὁ
Μυλωνᾶς ἔλα, παιδί μου, νὰ μὲ βοηθή-
σῃς νὰ σταματήσουμε τὸ μῦλον!

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, ὁ Μυλωνᾶς
καὶ ὁ γυιὸς του σταμάτησαν τὴ μηχανή,
ἐμάζεψαν ὅλα τὰ πανιά, καὶ ἄρσαν πάλι
τὰ Πτερά νὰ γυρίζουν ἔτσι διπλωμένα,
γιατί ἤξευραν πῶς αὐτὸ ἦταν τὸ καλλί-
τερο ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν, γιὰ νὰ μὴ
σηκώσῃ ὅλο τὸ μῦλον ἡ μανία τοῦ Ἀνέμου.

Τότε ὁ Ἀνεμος κατὰλαβε πῶς ἔκαμε
λάθος καὶ πῶς ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ φου-
ᾶ τόσο δυνατὰ, ὁ μῦλος σὲ λίγο θὰ ἐ-
κρημνίζετο.

Ἐντροπιασμένος καὶ στενοχωρημένος,
ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡ-
μέρα σηκώθηκε πρῶτ-πρῶτ, γιὰ νὰ εἶνε
ἐτοιμος μὲν ὁ Μυλωνᾶς θάνοινε πάλι
τὰ πανιά τῶν Πτερῶν.

Ἐχρημάσθησαν ὅμως πολλὰς ἡμέρας
ἀδιάκοπης καὶ κουραστικῆς ἐργασίας, διὰ
νὰ κατορθώσουν ὁ Ἀνεμος, τὰ Πτερά
καὶ ἡ Μυλόπετρα νὰ ἐκτελέσουν ὅλο τὸ σι-
τάρι, ποῦ εἶχε μαζεθῇ, ὅσον ὁ ὀκνηρὸς
Ἀνεμος ἔκαμνε τὴς μεγάλης διακο-
πῆς του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ

Εἶδατε ποτὲ σας παιδι νὰ χαίρεται
ἐπειδὴ εἶνε ἄρρωστος ὁ μπαμπᾶς του;

Καὶ ὅμως ἡ μικρὴ Λουλούκα, ποῦ
λατρεῖ τὸν μπαμπᾶ της, καταχάρηκε
μιὰ μέρα ποῦ ἄρρώστησε. Καὶ ἔφερε
γιατί; Γιατί ἦταν ἄρρωστη καὶ
ἐστὶν κρεβάτιο καὶ ὅλα εἶχε τὴν καλ-
λίτερη συντροφιά...

Αὐτὸ συνέβη εἰς δέκα τὸ πρῶτ. Ἡ
Λουλούκα, συναχωμένη, εἶχε πάρῃ κι-
νῖνο μὲν ἐξυπνῆσε καὶ δὲν σηκώθηκε
καθόλου ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ μπαμπᾶς,
κουρασμένος καὶ αὐτὸς, ἐνόμισεν πῶς μπο-
ροῦσε νὰ σηκωθῇ καὶ κατέβηκε ἐπὶ γρά-
φειό του. Σὲ λίγο ὅμως εἶδε πῶς ὁ πο-
νοκέφαλος δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἐργασθῇ καὶ
ἐξανέθηκε γιὰ νὰ πῆσῃ. Τότε νὰ βλέ-
πατε τίς γὰρες ποῦ ἔκαμε ἡ Λουλούκα!

— Ἐ, εἰ! φώναξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι
της μὲν εἶδε. Ἄρρωστος καὶ ὁ
μπαμπᾶς! Ζήτη!... Θὰ εἶμαι ἄρ-
ρωστη μαζί μὲ τὸ μπαμπᾶ!... Τί ὠ-
ραῖα!

Καὶ ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἔπεσε ἐπὶ κρεβ-
βάτι του, σηκώθηκε ἡ Λουλούκα ἀπ' τὸ
δικό της καὶ ἔτρεξε νὰ πῆσῃ κοντὰ του.

— Κ' ἐγὼ ἐδῶ, εἶπε, μαζί σου. Τὸ
μεγάλο κρεβάτι μᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς
δύο μιὰ γὰρα.

— Μὰ θὰ στενοχωρῶς τὸ μπαμπᾶ σου!

εἶπε ἡ μαμμά, νοσηκόμος καὶ τῶν δύο.
— Ἀ, μπᾶ! φώναξε ἡ Λουλούκα.
Καλλίτερα! Θὰ τὸν ζεσταίνω καὶ θὰ
τὸν τρίβω, νὰ γίνῃ καλά.

Κι' ἀγκάλιασε τὸ μπαμπᾶ της μὲ ὀ-
λῃ της τὴν δύναμιν, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλᾷ,
νὰ τὸν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὸν σκεπάζῃ γιὰ
νὰ μὴ κρυώσῃ.

— Ἔτσι, ἔλεγε, τώρα θὰ γίνουμε
καλὰ καὶ οἱ δύο.

— Πρέπει ὅμως νὰ πάρῃ καὶ ὁ μπα-
μπᾶς λίγο κινῖνο, εἶπε ἡ μαμμά.

Ἐκεῖνος ὅμως, ποῦ εἶχε ἀποστρεφῇ
ἐπὶ γιαντῖα, ἀρνῆθηκε μ' ἐπιμονή. Ἐ-
γίνει φιλονικία καὶ ἡ Λουλούκα ἐπενέ-
θη μὲ ὕψος μεγάλης:

— Ἀ, κύριε μπαμπᾶ, πρέπει νὰ πᾶ-
ρῃς τὸ κινῖνο σου! Μὴν κλῖνῃς τώρα σὰ

μωρό!... Πῶς τὸ πῆρα καὶ ἐγὼ; Ἐλα!...

Κ' ἐπῆρε μὲ τὸ χεράκι της τὸ κου-
φέτι καὶ τοῦ τὸ ἔχωσε ἐπὶ στόμα. Τί
νὰ κάμῃ καὶ ἐκεῖνος; Ἦπιε νερὸ γιὰ νὰ
πάῃ κάτω...

— Τώρα, εἶπε ἡ Λουλούκα, θὰ μοῦ
πῆς μιὰ ἱστορία.

— Μὰ μοῦ πονῇ τὸ κεφάλι μου.

— Καλλίτερα, θὰ σοῦ περάσῃ.

— Μὰ... βήχω!

— Μπᾶ! ἔχουμε σκηνάκια γιὰ τὸ
βήχα. Μαμμά, φέρε γρήγορα τὰ σκε-
νάκια!...

— Ὁχι, ἔχι, εὐχαριστῶ!

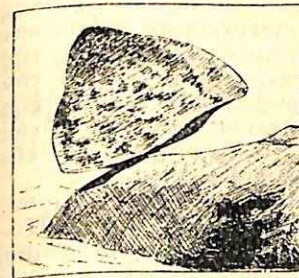
Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποχρεωθῇ νὰ πάρῃ
καὶ σκηνάκι, ὁ μπαμπᾶς ἄρχισε νὰ διη-
γῆται μιὰν ἱστορία.

— Κι' ἄλλη! εἶπε ἐπὶ τέλος ἡ Λου-
λούκα.

— Ἀς παίξουμε καλλίτερα ἓνα παιγ-
νίδι! ἐπρότεινε τότε ὁ μπαμπᾶς.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Θαυμαστὴ ἰσορροπία

Ὁ πελώ-
ριος αὐτὸς βρά-
χος ἐφαγώθη
εἰς τὴν βᾶσιν
τοῦ ἀπὸ τὰ ὑ-
δάτα τῆς θα-
λάσσης. Ἡ
θάλασσα ἀπε-
σύρθη καὶ ὁ
βράχος ἔμει-
νεν ἐν ἰσορροπία, ὅπως τὸν δείχνει ἡ
εἰκὼν μας ἐκ φωτογραφίας. Εἶνε ἀπο-
ρίας ἄξιον πῶς εἰσπορεῖ νὰ στέκεται
ἔτσι. Εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην τῆς Βρε-
τάνης, κανεὶς δὲν τοῦ μᾶ νὰ πλησιάσῃ
πολύ, διότι λέγουν ὅτι ὁ βράχος κινεῖται.

Ἡ κόμη τῆς Βερενίκης

Ἡ θαυμασία
αὕτη κόμη ἀ-
νῆκει εἰς μιὰν
γερμανίδα, ἡ
ὅποια ὀνομά-
ζεται κατὰ
σύμπαισιν Βε-
ρενίκη. Ἐχει
μήκος δύο πε-
ρίπου μέτρων (1,95) διὰ τὴν ἀκρίβειαν),
καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτὰς καὶ σιλ-
πνὰς τρίχας ἐξαιρετικῆς ἁπαλότητος. Θὰ
ἦτο πραγματικῶς σπανία ρεχλάμα διὰ
κανὲν Κορμωτήριον!

Πῶς ἐξαφανίζεται μιὰ δεκάρα

Εἰς τὸ τραπέζι εἶνε μιὰ δεκάρα σκε-
πασμένη μ' ἓνα ποτήρι ποῦ ἔχει ἐπὶ ἐπὶ

— Σὰν τί; Τόμπολα; Σπιτάκια;...

— Ὁχι, ἔχι, τίποτε. Θὰ κλείσουμε
τὰ μάτια μας καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ
πρωτοκοιμηθῇ!... Μὰ, νὰ μὴ γελάς!

— Ὁχι, Ὁχι! ἔλα!

Καὶ μὲ μεγάλη προθυμία, ἡ Λουλού-
κα ἄρχισε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ποῦ ἐτε-
λείωσε... μὲ τὸ νὰ κοιμηθῶν σὲ λίγο
καὶ οἱ δύο!

Τοὺς ἐξύπνισαν μετὰ τὸ μεσημέρι, γιὰ
νὰ εἶνε λίγη σούπα, καὶ τελοσπάντων,
νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶν, οἱ ἄρρωστοί
μας ἐπέρασαν ὥραιότατα ὡς τὸ βράδυ
ποῦ ξανακοιμήθηκαν.

Τὸ πρῶτ, λίγη ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὸ
μπαμπᾶ, ἐξυπνῆσε καὶ ἡ Λουλούκα.

— Ἐ, πῶς εἶσαι σήμερα; τὴ ρώτη-
σε ὁ μείνουμε πάλι μαζί ἐπὶ κρεβάτι;

Ἡ Λουλούκα κουνήθηκε, τεντώθηκε,
κτύπησε τὸ στηθάκι της, δοκίμασε τὴ
μυτούλα της, νὰ ἰδῇ ἂν ἀνασαινῇ μ' εὐ-

κολία, δοκίμασε τὸ λαιμάκι της, νὰ ἰδῇ
ἂν καταπνῇ χωρὶς πόνον, καὶ καταχα-
ρούμενη εἶπε:

— Ἐντελῶς καλὰ!!

Μ' αὐτὸ, πετάχθηκε θριαμβευτικὰ ἀ-
πὸ τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ντυθῇ.

Τὴν κατεργαροῦλα!

— Ὡστε; ρώτησε ὁ μπαμπᾶς.

— Ἀ, ἐγὼ σήμερα θὰ κατέβω κάτω!

— Ἀρή ἐγὼ;

— Ἐσὺ κάμε ὅ,τι θέλῃς. Ἄν δὲν
εἶσαι καλὰ, νὰ μείνῃς ἐδῶ.

Ἡ Λουλούκα, βλέπετε, εἶχε βαρεθῇ
πὰς τὴν διασκεδᾶσιν τοῦ νὰ εἶνε ἄρρω-
στη (μαζί μὲ τὸν μπαμπᾶ), ἔ, βέβαια,
δὲν ἀξίζει καὶ παραπάνω ἀπὸ μιὰ μέρα!...

— καὶ σήμερα εἶχε ὀρεξί νὰ λωνίσῃ τὸ
ἐπίτι. Ἔτσι ἄφησε τὸν καυμένο τὸν
μπαμπᾶ της νὰ ξαρρωστῇ μονάχως
του.

ΓΡ. Ε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

(Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Παίγνιον)

ΩΝ	Ο	ΛΕ	ΠΟΣ	ΓΡΙΣ	Ε
ΔΑ	ΛΕ	ΚΟΣ	ΚΥ	ΛΙΣ	ΚΑ
Υ	ΠΑΡ	ΝΑ	ΔΑ	ΛΟΣ	ΦΟΣ
ΩΝ	ΤΙ	ΛΙ	ΜΗ	ΔΥ	ΠΗ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλ-
λαβαί, ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα
ἐννέα τετραπύλων.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰσπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολὴν του μὲ **μιὰν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὀ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσού το ὅποιον ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-
ψωμεν καὶ πάλιν **διὰ κλήρου** μερικὸς λύτας
ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 43ου φυλλαδίου.

Τὰ ζητούμενα πηγὰ εἶνε: Ἀετός,
Χελιδόν, Ἰέραξ, Ἀηδὼν.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν **νέαν των διευθύνσιν**
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κερ. Π.

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

[Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Σχολικῆς Ἑορτῆς τῆς
τῆς Ὀκτωβρίου]

Πιάνω τὴν πέννα νὰ γράψω ἓνα τρα-
γοῦδι στὴν κιανόλευκὴ Σημαία μας. Μὰ
τὰ χέρεά μου τρέμουν, ἡ καρδιά μου
κτυπᾷ δυνατὰ καὶ ὀγὴν μεγάλη συγκινή-
σεως καταλαμβάνουν τὸ σῶμά μου. Τὶ
νὰ γράψω στὴ Γαλανόλευκὴ μας;

Τὶ νὰ γράψω στὴ Σημαία μας, στὴ
γλυκεῖά μας ἀγάπη, ποῦχε τὸ ἄγνόν τοῦ
κρίνου χρώμα καὶ τὸ ἰδανικὸ γαλάζιο
τῆς θαλάσσης καὶ τοῦρανοῦ; Τὶ νὰ γράψω
γι' αὐτὴν ποὺ τόσο ὥραϊα τὴν ἔμνησαν
οἱ ποιηταὶ μας; Τὶ νὰ γράψω, ἀφ' οὗ
ὅλα εἶνε χυδαῖα, ὅλα εἶνε μηδαμινά,
ἴμμορσά στὴν ἰδέα ποῦχε γι' αὐτὴν κά-
θε Ἕλληνας;

Τὶ νὰ γράψω γιὰ τὴ Σημαία μου, ποὺ
τὴν ἔφωσαν, τὴν ἐδόξασαν τὰ τυραννι-
σμένα, τὰ σκλαβωμένα Ἑλληνόπουλα,
ὅταν ἐσύντριψαν τὸ 21 τοὺς ἐχθρούς
μας; Ἐλάτε νὰ φιλήσουμε μαζί ὅλα τὰ
Ἑλληνόπουλα τῆς Σημαίας, τῆς γλυκεῖ-
ας ἐλπίδας, ποὺ κρύβει ὅλα τὰ ἰδανικά
μας, καὶ ὅς ὁρκισθοῦμε ὅλοι πῶς θάγω-
νισθοῦμε μὲ τὸ αἷμα μας γιὰ νὰ τὴν
δοῦμε μὲ μέρᾳ ἐλεύθερῃ νὰ κυματίζει
καὶ χαρῶνι νὰ δείχνῃ τὴν ὁμιόρρητᾳ
τῆς στὰ γαλανά νερά τοῦ Βοσπόρου.

Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχου

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἦρχισεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς βροχὴ σὰν κλά-
ψιμο γυναικίου παιδιοῦ ποὺ τίποτε
δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

Ὡρες τώρα κτυπᾷ τὰ τῆμα σιγὰ-σιγὰ,
ὀίχνη τὰ πρῶτα κιτρινωμένα φύλλα,
κάνει τὸν κάθε διαβάτη νὰ βιάζεται
νὰ στεγασθῇ, μαζεύει γύρω στὸ τραπέζι
ὅλα τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ, καὶ βλέπει
ἀνοιγματα τῶν βιβλίων ποὺ ποῖος ξέρεῖ
ποῦ ἦσαν πεταγμένα ἕως τώρα, καὶ κά-
μνει τὰ μικρότερα παιδιὰ νὰ ζητοῦν πάλιν
καγένα παραισθηθῇ ἀπὸ τὴν γιαιγιά...
Φθινόπωρο!

Τελείωσε πᾶν ἡ χαρούμενη ἐποχὴ, πᾶν
ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως, τῆς διασκε-
δάσεως. Ἐμπρὸς ἐπὶ παραθύρῳ μου κα-
θήμεν, βλέπουμε τὴν λυπημένην ὄψιν
τῆς φύσεως, ἀναπολὸν τὴν μαγευτικὴν
ἐξοχὴν ποὺ ἔτρεχα καὶ ἐπαίξα ἀξένοιαστα,
βλέπω τὰ ψηλά τῆς δένδρα, τ' ἀτέλειωτα
ἀμπέλια τῆς, ὅλην γεμάτην φῶς καὶ
λαμπρότητα. Πηγαίνω μὲ τὸ νοῦ στὸ
ἀκρογιάλι ποὺ τὲς σελήνοφάτιστες βρα-
διές, ἑσπλωμένη μπρὸς στὴν ἀπέραντη
θαλάσσα ἀκούω τὸ μελαγχολικὸν τρα-
γοῦδι τῶν κυμάτων τῆς καὶ ἔβλεπα τὲς
χρυσῆς ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἐπαίξε
μὲ τὸν ἄφρό της. Μοῦ φαίνεται πῶς
ἀκούω ἀκόμη ὅπως στές ἀτάραχες ἐκεῖ-
νες νυχτιές, τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ ἀη-
δογιοῦ ποὺ ἤρχετο μισοσβυμένο ἀπὸ τὸ
βάθος τῆς ἑμεταίας... Καὶ ἡ βροχὴ
ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ ψιλὴ-ψιλὴ σὰν

δάκρυα, δάκρυα τῆς λυπημένης φύσεως
γιὰ τὴν ὁμορφίαν ποὺ ἔχασε!

Ἐξόριστος Ἀνδρὶς

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Σὲ κάποια στέγη ἓνας αἰτὸς κατέβηκε μὲ
[μέρα,

—Φαίνεται θὰ βαρέθηκε νὰν ὅλο στὸν αἶ-
[θέρα—

Καὶ σὲ λίγα πέταξε καὶ πῆγε σ' ἄλλῃ στέγη.
Τὸν εἶδαν καὶ ὄρνιθες καὶ ἡ μὲ στὴν ἄλλῃ

Ἀπὸ τὴ δύναμι ἔχει ὁ αἰτὸς; τί ἦταν τοῦτο
[λέγει;

Ἀπὸ μὲν στέγη νὰ πετᾷ καὶ νὰ πηγαίῃ σ'
[ἄλλῃ!

Ἰὼν νῆτανε κατόπιον;... Καὶ ἴμεν πετάμε
[ἔτσι

Ἄμα μὲς βράχῃ ὁ ἀφέντης μας πὸ μέσα ἀπ'
[τὸ κοιτᾷται,

Χωρὶς νῆτανε ἀπαίτησι κανεὶς νὰ μὲς θαν-
[μᾷ;

Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γειτόνισσα, καθόλου πλὴ ἀπὸ
[σήμερα

Ἰαυτὸν νὰ μὴ προσέχωμε ἴμεν τὰ πονεῖ
[τὰ ἡμεῖς.

Κι' ὁ αἰτὸς ποὺ τᾶνονεν αὐτὰ, σπῆς ὄρνι-
[θες φωνάζει

Ἄκου ἔχετε, μὲ καὶ ἄδικο, γιατί ἂν ἐγὼ
[θελήσω

Τὰ ὕψη τὰ μεσοῦρα καμνὶα φορὰ νῆτανε,
Μπορῶ νὰ μείνω χαμηλά. Ἄλλ' ἄμα σπῆς θε-
[λήστε

Τὴ χαμηλὴ ἀμύσφαιρα καμνὶα φορὰ νῆτανε
Ἀνθὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ πᾶτε πλὴ ψηλά,
καὶ ἀλλάξετε μὲναι!

Πόσοι ἄμα ἰδοῦν ἀνώτερον κατὰ μικρὸν νὰ
[κάνῃ

Νομίζουν ποῖναι ἴσοι τον! Πόσοι στὸν κόσμῳ
[πλάνῃ!!!

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Κεῖλιν)

Ἀθανάσιος Διάκος

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἐνθὺ
ὁ ἥλιος εἶνε ἀκόμη λαμπρὸς, ἐνθὺ ἡ παρα-
μικρὰ αἰθρὰ δὲν τὰ ταράσσει, ἐνθὺ ἡ ἀτμό-
σφαιρα εἶνε γλυκεῖα καὶ ἀτάραχος; ἔν
τούτοις αὐτὰ πίπτουν... Ἐχασαν πλέον
τὴν ἐαρινὴν τὴν εὐμορφίαν, τὸ ὥραϊον
βαθυπράσινον χροῖά των καὶ κιτρινω-
σμένα πίπτουν, κάμνοντα, ὅταν ἀπο-
σπῶνται, ἓναν ἑλαφρὸν θόρυβον, ποὺ ὁ-
μοιάζει μὲ ἀποχαιρετισμὸν, καὶ πλέον...
τίποτε. Καὶ μένουν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους, ἕως ὅτου ὁ ἀνεμὸς τὰ διασπείρει
καὶ ὁ ποῦς τοῦ ἀνθρώπου τὰ κατασυν-
τρίψει. Ὡ! πόσον λυπηρὸν εἶνε νὰ βλέπῃ
κανεὶς τὰ δένδρα, τὰς ὥραϊας αὐτὰς ἀν-
θοδέσμις τοῦ ἔαρος, νὰ χάνουν τὴν
πλουσίαν καὶ ὥραϊαν ἐνδυμασίαν των,

ν' ἀπογυμνῶνται καὶ ὥσιν παραπονού-
μενα, νὰ γέρουν τοὺς πενθίμους κλώ-
νους των!

Ἀλλὰ διατὶ αὕτῃ ἡ πτώσις τῶν φύλ-
λων νὰ προσεῖν εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν
θλίψιν, τὴν μελαγχολίαν;

Μήπως ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου αἰσθα-
νεται νὰ συμβαίῃ ἐντὸς τῆς κατὰ τὴν ὁ-
μοίαν μὲ τὸ δένδρον τοῦ δάσους;

(Μιμησις) Κυρὰ Παπαδία

Φ Α Ρ Ο Ι

Ὁλη ἡ φύσις πενθηφορεῖ μὲ τὸ κα-
λύπτον αὐτὴν σκότος. Ὁ οὐρανὸς ἀσέ-
ληνος καὶ νεφελώδης, ἡ θάλασσα ἀγρία...
Τὰ κύματά της πελώρια καὶ ἀφρισμένα
μὲ μανίαν κτυποῦν εἰς τὰς πλευρὰς τῶν
βράχων καὶ, ὅταν ἀποσύρῳνται ἀπὸ τὰς
τρύπας, ὁ ῥόγχος των ὁμοιάζει μὲ ὠρυ-
γὴν ἀγρίων θηρίων...

Εἰς αὐτὸ τὸ σκότος, φῶς ὁλόλαμπρον
χύνεται: ἐκεῖ εἰς τοῦ γυαλοῦ τὴν ἀγκάλην
στέκει ἀγέροχος ὁ Φάρος. Αἱ ἀκτίνες
τοῦ φωτός του διαπερνοῦν τὸ σκότος καὶ
φθάνουν μακρὰ, πολὺ μακρὰ... Εἰς τῆς
φύσεως τὴν ὀργὴν ποῖος συμπονεῖ τὸν
ναυτὴν; ποῖος χύνει εἰς τὸ σκότος τῆς
ἀπελπισίας του ἀκτίνας ἐλπίδος; Αὐτὸς
ὁ Φάρος, ἡ ἐλπίς τοῦ ναυτικοῦ, τὸ εὐ-
σπλαγγχον ὅλων τοῦ Θεοῦ.

Μὲ αὐτὸν προσομοιάζω ἄλλον Φάρον,
πνευματικόν, μίαν ἰδεώδη παρῆν. Πό-
σους σκοτεινούς χαρακτηήρας ὁ φάρος
οὗτος ἐφώτισε, πόσαι εὐγενεῖς πράξεις
καὶ ἰδέαι ὥραϊα χρεωστούνται εἰς αὐ-
τόν! Καὶ πόσαι σωτηρίαι!...

Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν, ἥτις ἔχουσ τὰς
πνευματικὰς τῆς ἀκτίνας, ὡς ἄλλος φά-
ρος, εἰς τὴν ναυρὰς καὶ τρυφερὰς
καρδίας, τίς οἶδε πόσας καλλὰς πολι-
τιδας, πόσας ἰδανικὰς ἐλληνίδας μητέρας
θὰ χρεωσθῇ, ὁ Πατὴρ!...

Ὁδὲνός φαίνεται διὰ Σέ, Μητέρα...
Καὶ νοιώθω μέσα μίαν ἀπειρον ἀγά-
πην καὶ εὐγνωμοσύνην δι' Αὐτήν...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πατέρας τοῦ μικροῦ Μπέμπη, ὁμιλῶν
περὶ ἐνδεχομένου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου,
λέγει:—Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω-
μεν νὰ ἐμποδίσωμεν τοὺς Τούρκους νὰ μποῦν
ἀπὸ τὰ σύνορα!

Καὶ ὁ μικρὸς Μπέμπης:—Καλὲ μπαμπά,
πῶς εἶνε δυνατόν νὰ περάσω τὰ σύνορά μας
οἱ Τούρκοι; Δὲν πρέπει νὰ κάνωμε κάθαρσι
γιὰ... τὴν γολέρα;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Θελασίας Νύμφης

Ὁ διδάσκαλος διδάσκει τοὺς μαθητὰς ἐπι-
στολογράφιαν.

—Πρέπει, τοὺς λέγει, νὰ γράφετε ὅπως ὁ-
μιλεῖτε.

Καὶ ἓνας μαθητὴς:
—Μὰ ὅταν μιλᾷ κανεὶς μὲ τὴν μύτη;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὠλένης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ ΑΝ. ΠΑΤΡΩΝΑ (ἐν Νίῳ)

Βραβεύθησα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὀλβία
εἰς τὸν 116ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων

[Ίδε Διάπλαιν τοῦ 1910, σελ. 83]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 1911

ΠΩΣ πηγαίνει λοιπὸν τὸ δημοφίλημα;...
Ἰστομεῖσθε; Ἐνεργεῖτε; Γρήγορα, διότι δὲν
ἔχετε ἀκόμη πολλὸν καιρὸν. Δύο μῆνας μόνον,
ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου καὶ ἔπειτα ἀρχίζουν
τὰ Ὑποδελτία.

Τ. Ν., ὁ κ. Φαίδων σοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι τέ-
τοιον βιβλίον εἰς τὴν γλώσσάν μας δὲν γνω-
ρίζει. Μία μικρὰ «Στιγμογραφία», ἂν ἤμπορῃ
νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τό-
μον μου τοῦ 1896. Στέλλει καὶ χαιρετίσματα
στοὺς ἀδελφοὺς σου.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν δηλωσί σου, Θα-
λασσά Νύμφη, ἀλλὰ διὰ νὰ λέγῃς ὅτι ἀνε-
γώσε, πρέπει νὰ στείλῃς καὶ τὰ χρήματα.
Συγγαίρω ὅλα τὰ ἡμεῖς ἀνὰ μίαν καὶ τὰ πα-
τριωτικὰ τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια γνωρίζω
καλὰ, διότι εἰς κάθε περίστασιν τὸν δείχνουν.

Εὐχαριστῶς θὰ ἔκαμα κατὰ τὴν παράκλη-
σίν σου, Αἰδῆν, ἔχω ὅμως ἀνέκαθεν τὴν
ιδεάν ὅτι τὰ περιοδικὰ ποῦ εἶνε διὰ παιδιὰ,
δὲν πρέπει νὰ ἐκδίδονται καὶ νὰ γράφονται
ἀπὸ παιδιὰ. Δι' αὐτὸ, μολοντὶ πολλοὶ συν-
δρομηταὶ μου κατὰ καιροὺς ἐπεχείρησαν τοι-
αῦτα: ἐκδόσεις, κανένα ποτὲ δὲν ἐνεθάρρυνε
εἰς μίαν ἀσχολίαν, προσωρισμένην γὰ τὸν ζῆ-
μιόν.

Καὶ βέβαια, Ἑλληνικὴ Φιλία, πρέπει νὰν-
ταποδώσῃς τετράδια: διότι ὅσοι σοῦ ἔστι-
λαν, δὲν τὸ ἔκαμαν διὰ νὰ λάβουν τὸ βρα-
βεῖον ποὺ ὑπέσχεσαι εἰς τὸ καλλίτερον τε-
τράδιον ποὺ θὰ λάβῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ ποικι-
λίσουν τετράδιόν σου διὰ τὸ λεύκωμά των. Ἀλλ' ὡς
τε μήπως θὰ τοὺς βραβεύσῃς ὅλους;

Ἐννοία σου, Αἰτοκρατία τοῦ Βυζαν-
τίου, γράφε μου ὅσον συγχρότῃ εἰμπορεῖς καὶ
δὲν μέ...πονοχρεωλίζεις! Τώρα μάλιστα
ποῦ δὲν θὰ πηγαίῃς πλέον εἰς τὸ σχολεῖον,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

θὰ ἔχῃς ὅλον τὸν καιρὸν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς
καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνι-
σμούς.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὸς, Ἀρχιζήνων.
Ἀλήθεια, εἶνε φρίκη νὰ βλέπῃ κανεὶς παιδιὰ
10 καὶ 11 ἐτῶν νὰ ἐγγράφονται εἰς τέτοια
περιοδικὰ. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ μεγαλητέρα
ζημία διὰ τὴν παιδικὴν ψυχὴν, ὅταν λαμβάνῃ
τροφὴν ποὺ δὲν εἶνε διὰ τὴν ηλικίαν της. Κα-
λὴν πρόβδον εἰς τὸ Σχολεῖον.

Καὶ εἰς σέ, Κραυγὴ Νίκης, εὐχαριστῶ τὸ
ἴδιον. Ἐγέλασα μὲ τὸ ἀνέκδοτον τῆς μικρᾶς
σου ὑπερτερίας, ποῦ ὅταν σὲ εἶδε νὰ ψάγῃς
κατὰ φωτογραφίαν, εἰκονίσεις, κτλ. σ' ἐρώτησε
«Ψευδώνυμά εἶνε»; Σὺ ἀκούεις ἡ καμμένη, νὰ
κοπανίζετε ὅλη τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ λέξι καὶ
ποῖος ξέρει τί φαντάζεται ὅτι σημαίνει!...

Μάθετε ὅτι ἡ Ὀλβία, τῆς ὁποίας δημοσίευσ-
σιν μερὸν τὴν εἰκόνα, εἶνε ὁ πρῶτος Ρεμβασμός.
Ἦτολε νὰ τὸ σημειώσω καὶ ἀπὸ κάτω ἀλλὰ
ποῦ νὰ γωρεῖσιν τόσα πράγματα! καταντᾷ
ἀντικαλλιτεχνικόν!...

Ναί, ναί. Ἀσούματε Τηλέγραφ, ἔμαθα
τὸς περιπετείας τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου, ἀλλὰ
τώρα, πιστεύω, ἔσχεσθε, ἡ τοῦλάχιστον θὰ
ἰσχυράτε ἐντὸς ὀλίγου. Ὁ περὶ σὺ μ' ἐρω-
τᾷς δὲν ξέρω τί γίνεται: ἔχει νὰ μοῦ γράψῃ
πολὺν καιρὸν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Πολικοῦ Ἀ-
σέρος, τοῦ Λοξασμένου Εἰσοσίτου, τοῦ Τέλ-
λου Ἀγρὰ καὶ τοῦ Ὠλένης.—Μία βραδυὰ
τῆς Ἑξορίτου Ἀνθίδος.—«Ὁ Ζητιάνος»
τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχου.—Μικρὰ διά-
φορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ χρησιμεύσας πύρ-
ρος (μερικὸ στίχον ἀνόμαλοι).—«Τὸ ἔαν»
(ἀτελής).—«Φθινοπωρινὴ βραδυὰ» (ἐπίσης).—
«Ἡ εὐχὴ τῆς μάνας» (ἀτελής).—Διάφορα
μικρὰ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστὴν
ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ
ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστὴν ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνή-
κουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοφτεῖα.]

Νέα ψευδώνυμα: Κορηκόπουλο, α (Π.Σ.).
Σοφὸ Παδάκι, α (Μ.Δ.). Νύμφη τοῦ Ὠλέ-
νου, κ (Ε.Ν.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμὴ πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνο-
δεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἔξω: Διὰ τὰς πρῶ-
τας τρεῖς προτάσεις ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 25.
Διὰ τὰς ἑπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ
ἑξῆς.—Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, ποῦ τὸς ἔτος τῆς ψευ-
δωνυμίου ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ ὀνόματα, ἡ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παραγνέσεως ἀριθ-
μὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωκεν εἰ-
σέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν—ὁ Κοσμοκράτωρ (0) μὲ Βασιλέα τῶν
Βαλκανίων, Ἡχὸ τῆς Καρδίας, Μικρὸν Ἡ-
ρώα, Κορηκόπουλον, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Ἐντυχὴ Παρῶν (ἐστειλὰ). Ἀναγνώστη (σ' εὐ-
χαριστῶ διὰ τὰ ὥραϊά σου λόγια). Σεντιμεν-
τικὸν Σικινδρίδα (τετράδια ἐστειλὰ). Λαβρίαν
Πηγαίαν (ἐλαβὼν, εὐχαριστῶ). Ναυκρα-
τοῦσαν (σοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃς τὸν χανονί-
στον τῶν Μ. Μυστικῶν, κφ. 11' τοῦ Ὀ-
δηγὸν τῶν Συδρομητῶν, ἂν ἀποφασίσῃς νὰ
κάνῃς ἀνταλλαγὴν τετραδίων). Ὁρατὴν Ἀ-
μαζόν (ἐστειλὰ). Ἐορτὴν Προίαν (καὶ πῶς
νὰ τὸ θυμῶ; ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃς ἄλλῃ ἐν-
τομεταξὺ; ἔχω βλέπει, νὰ κάμω μὲ γλῆ-
δες!) Ὀδυσεῖα Ἀνδροῦσαν (ὥστε τώρα θὰ

λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς φωτογραφικοὺς μὲ
Διαγωνισμούς). Ὑκὴν Σορὴν (εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ξεσπάσμα, τὸ ὅποιον ἐπέεσσα
εἰς λῆσιν τοῦ Συλλόγου «Δόξα»). Ρέμπε-
λον (εὐχαριστῶ ἡ παραγγελία σου ἐξετελέ-
σθη). Μυστικόν (εἰς τὸ τετράδιον τοῦ καμ-
μένου μας τοῦ Μπαρμὰ-Γεωργίου βάλῃ τὴν
ἓνα σταυρὸν καὶ φυλάξῃ τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ
ἄλλα...). Ρωβῆρον (ἐστειλὰ). Ἑλληνικὴν Θεό-
τητα (ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ τὴν τρυφερότητά
σου καὶ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθημάτων). Λενκὴν
Θεῶν (καλῶς τὰ δέγχεσαι λοιπόν!) Ἀεροναι-
τοπούλαν (ἐστειλὰ). Γαλατὴν Χαλκιδουπούλαν
(φύλλα ἐστειλὰ μαζί μ' ἐπιστολήν). Ὀμη-
ρίδα (τετράδιον ἐστειλὰ ἐκ δευτέρου φύλλον
κρατεῖται ἀπὸ τοῦ 43ου). Ἡχὸ τῶν Ἀκρο-
κραυγῶν (ἔχει καλῶς περιμένει). Ἀθῶν τοῦ
Εὐριπίου (ἐλαβὼν, εὐχαριστῶ). Τρελλὴν Νειότη
(λυπούμαι πόρα πολὺ ποῦ δυσχερῆσθης, ἀλ-
λὰ πιστεύω ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ κάμω δια-
φορετικὰ). Ὀυράνιον Τόξον (ἐλαβὼν, εὐχα-
ριστῶ). Λιλάν Α. Παπ. (ἐμπρός λοιπόν!
διόσας προσεκτικὰ τὸν Ὀδηγὸν ποῦ σοῦ ἔ-
στειλα καὶ συμμορφώσου). Ναυτάκι τοῦ Ἀ-
βέρωφ (ἐστειλὰ) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀ-
νανέωσιν). Ἰδανικόν τοῦ Καλλιτέχου (εὐχα-
ριστῶ ἐπίσης, καὶ διὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ δι'
ὅσα γράφεις). Θαλασσίαν Ἀθῶν (ἐστειλὰ).
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (σοῦ ἐστειλὰ ἐπιστο-
λήν καὶ φύλλα εἰς τὰς 2 καὶ δευτέρον εἰς τὰς
5 τρέχοντες) εὐχαριστῶ ἐκ μερὸς μου τὸν
κατέρα σου γιὰ τὰ καλὰ τοῦ λόγια). Μάντιν
Καλχαντα, κτλ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον ἐγκρινομένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φυλλάδιου, —ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, — γραμματοσήμιον ἀσφαλιστικὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Ἡ λύσις τοῦ παρόντος φύλλου εἶναι δεκταὶ Ἀπανταχόθεν μέχρι τῆς 18ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρό τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κερ. Δ' καὶ Γ', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αὐτοῦντα.

430. Δεξιόγραφος

Θάλασσα καὶ ἀντωνυμία

Ἀναφορικῇ ἐνωθήκαν

Καὶ δεινρόφωτο ἓνα μέρος,

Ἄλλοτε ἱερὸν, γινέχον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

431. Στοιχειόγραφος

Ὅπως ἔγω ἂν μᾶφισς,

Εἶμαι ζῶν πού με ξέρεις

Κι' ἂν με ἀποκεφαλίσς,

Εἰς τὸ σῶμά μου θά μ' εὐρῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Χρ. Γεωργιάδου

432. Ἀναγραμματισμός

Εἶμαι θεός, ὡς ἔγω ἂν μᾶφισς.

Ἄνθ' ὅσα σοὺ φέρω νὰ μυρίσς,

Ἀπλῶς ἂν μᾶναγραμματίσς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

433. Αἶνιγμα

Μέγαν Γάλλον συγγραφέα

Κάμνεις μουσικόν,

Σδύνων νῖ καὶ γράφων ἓνα

Ἀριθμητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

434. Ἀσθήρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως ὥστε νᾶναγινώσκε-
* * * ται: Καθέτω γῶρα τῆς
* * * Ἑλλάδος, ὀρίζοντως πέ-
* * * λαχός ἑλληνικὸν καὶ δια-
* * * γωνίως δύο κράτη τῆς
* * * Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητροκῆς Στοργῆς

435. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου

+ + + + + Ἡ κάθετος μαλακώστρακον.
+ + + + + Ὡρα τοῦ ἔτους.
+ + + + + Ὅ, τι καὶ καθέτω.
* * * + + + + + Ἐλάττωμα τοῦ νοῦ.
* * * + + + + + Ἐπιστήμη ἐπιστημῶν

[Οἱ τρεῖς σταυροὶ τοῦ τετάρτου στίχου, μέλος τοῦ προσώπου. Εἰς τὸν Ρόμβον καὶ καθέτω ἀναγινώσκονται ταῦτα].

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

436. Ἐπιγραφή

Α Ν Ε Ν Ν Ε

Σ Α Α

Η Α Ι

Ι Α Σ Υ Ο Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ'

437 — 439. Κεκρυμμένα
καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα Κρατῶν

1. — Ὁ Γρανικός: ἔνε ποταμὸς τῆς Ἀσίας.

2. — Ὁ Μανασσῆς: ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.

3. — Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μοσκῆς

440. Μικτόν

ω - φρ - ν - ο - ι - α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλκίδος.

441. Γρίφος

τίς

Πα, πα, πα, κα: π' τίς

τίς

τίς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρμεν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

356. Βέρνη (Βέρν, η.) — 357. Ήπα — Ήπα.

— 358. Ζωστήρ — φωστήρ. — 359. Πόλυξος — Πο-

λύσιος.

360. Χ Ε Ο Ψ 361. Τὰ καλὰ κόρη

Ε Ρ Μ Α κτώνται. — 362. Ἐν τού-

Ο Μ Α Ρ τῷ νίκῃ. (Ἡ ἀνάγνω-

Ψ Α Ρ Α σις ἐκ τοῦ τέλους ἀνά-

ποδα.) — 363. ΑΘΗΝΑ

ΒΟΛΟΣ (ἈΒελ, ΘΟυκλδδης, Ἰλίου).

ΝΟΥμᾶς, ἈΣυρία.) — 364. Ἡ γλῶττα μὴ

προτρύχει τοῦ νοῦ. — 365. Οἱ μεγάλοι σο-

φοὶ τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἐπτά. (Ἡ μὲ γα -

λ' εἰς ο - φ - ι - εἰς ἐλ - αδ - ὡς εἰς αν -

ἐπτά).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληθύνονται ὥς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
εἴτω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Βραβεύσω τὰ
καλλίτερα τετράδια κατὰ σειρὰν με
τὰ ἐξῆς βραβεῖα:

1ον βραβεῖον: Δύο τόμ. (Διαπλ. τῶν 3,50 δρ.

2ον » : Ἐνα τόμ. Διαπλ. τῶν 3,50 δρ.

3ον » : Ἐνα τόμ. Διαπλ. τῆς 1,00 δρ.

4ον » : Τρεῖς τετράδια Μ. Μυστικῶν.

Προθεσμία 31 Ὀκτωβρ. — Δάφνης Στέφανος

Συγχαίρει διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ἐν
Ναυπλίου παρατρήματος Σουλῶνος «ἡ
Δόξα», ἰδίως δὲ τὴν φιλόμουσον πρόεδρον
αὐτοῦ Δικηγόρον τῆς Νεολαίας. Ζητῶ!!!
Δάφνης Στέφανος (14', 156)

Μησίων περιοδικὸν «Μαθητῆς» πωλεῖ-
ται λεπ. 10. Ἀγοράσατε ὅλοι. Π.Ι.Ν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον τὸ ἄντι
ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλου-
σιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδοῦ
Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκο-
τροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν
Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαίδεια»,
Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α καὶ Β' Βαθμίδος,
Τόμ. 1 καὶ τοῦ Ἐμπορίου Τόμ. 3.) δόδος Νοταρᾶ,
68 — Πειραιᾶ.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὁμοιοῖας
Ὁδὸς Δώρου 8 α
Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 361]

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ε. Σκεπαθιανός, Ὁρφεὺς Σ.
Ἀτσοῦς, Ἡλίας Σπ. Κανέλλης, Δρ. Α. Εὐαγγελ-
λίδης, Βασίλ. Σ. Αεονάκος, Ρομαίος, Δ. Ι.
Μπαταῖνης, Οὐράνα Φ. Βουτζίνα, Νικολέττος
Πετεινάκης, Π. Ε. Ζάχος, Ἑλπίνη Μάντζουρη,
Χρυσὸ Παγώνι, Ἀλέξανδρος Α. Δάλας, Καίτη Πα-
παϊοάννου, Νίκος Παπαϊωάννου, Χαρ. Σούλης,
Βηθλέμ Χρ. Δημητρίου.
ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελῆς, Ἀλεξάνδρα
Π. Δευτεργίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυμένη Α. Κουλοῦθρου (12-13).
ΓΥΘΕΙΟΥ: Ξεπετμένος Καρβελῆς, Δημ. Α.
Φαραγγῆς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δομνίνα Ἀλ. Ρώμα.
ΚΕΦΚΥΡΑΣ: Διον. Ν. Γαζής.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου,
Ἀσημίνα Ραζή Ἀλεξάνδρου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Μητούλας.
ΔΙΜΝΗΣ: Χαρ. Ν. Παπανικολάου, Ἰ. Στ. Χα-
ρίτων, Εὐάγγελος Στ. Χαρίτων, Ν. Π. Σπάρης,
Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἀντ. Κ. Τσέκος, Νικ.
Ἀθ. Μάκος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Α. Νικολοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαραμάκης, Ἀνδρ. Ι. Ξένος.
ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Μωράκη, Ἀλεξάνδρα Κα-
νελλοπούλου, Ἀγαθὴ Τσαβάρη, Αἰκατερίνη Πα-
παλιού, Χρυσὴ Κοκκίνου, Ἀγγελικὴ Η. Μάρο-
κου, Εὐγενία Κ. Αάπατα, Ἀναστασία Μανία,
Εὐτυχία Λούτα, Μαρίνα Κοροζοῦ, Ἐλευθερία
Καλλινίκου, Φωτεινὴ Μισίου, Ἄννα Κωνσταντο-
πούλου, Ἀγ. Γ. Ἀγγελόπουλος.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Καταρίνα Ἑλληνοπούλα.
ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα Ἐβερτ, Ἀργυρή Α.
Σπουργίτου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ναυκ. αὐτοῦσα, Ἐλδοῦος
Ἰωλκίς.
ΒΕΛΓΑΣ (Αἰγύπτου): Νουτάνα τοῦ Ἀβέρωφ,
Ι. Α. Σιδερίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκδοθέντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὴν καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐ-
ξῆς δύο: ΔΙΟΝ. Ι. ΜΠΑΤΑ-ΙΜΗΣ ὁδὸς Κα-
ποδιστριαίου 19 ἐν Ἀθήναις καὶ ΕΥΓΕΝΙΑ Κ.
ΑΠΑΤΑ ἐν Πύργῳ ἐντεγράψαν δὲ διὰ μίαν
τεμνηρίαν ἕκαστος. Ἀμφοτέρω ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.
Πλεονάζει δὲ 1,00 διὰ τὸν προσεχῆ διαγων.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνεῖν δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμα-
νικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά. ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἐχοντες ἑλληπὴ τὸν τόμον τοῦ 1910
ἐνέειν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς
λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ
ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν τόμων
τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπε-
ρίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν
ἔχωμεν.